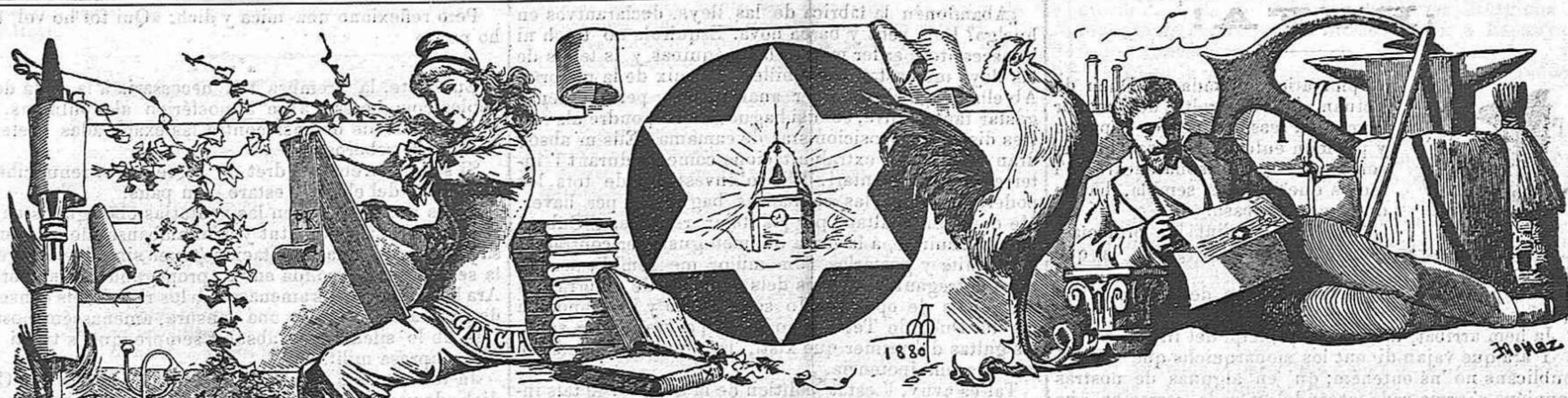

0/38

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

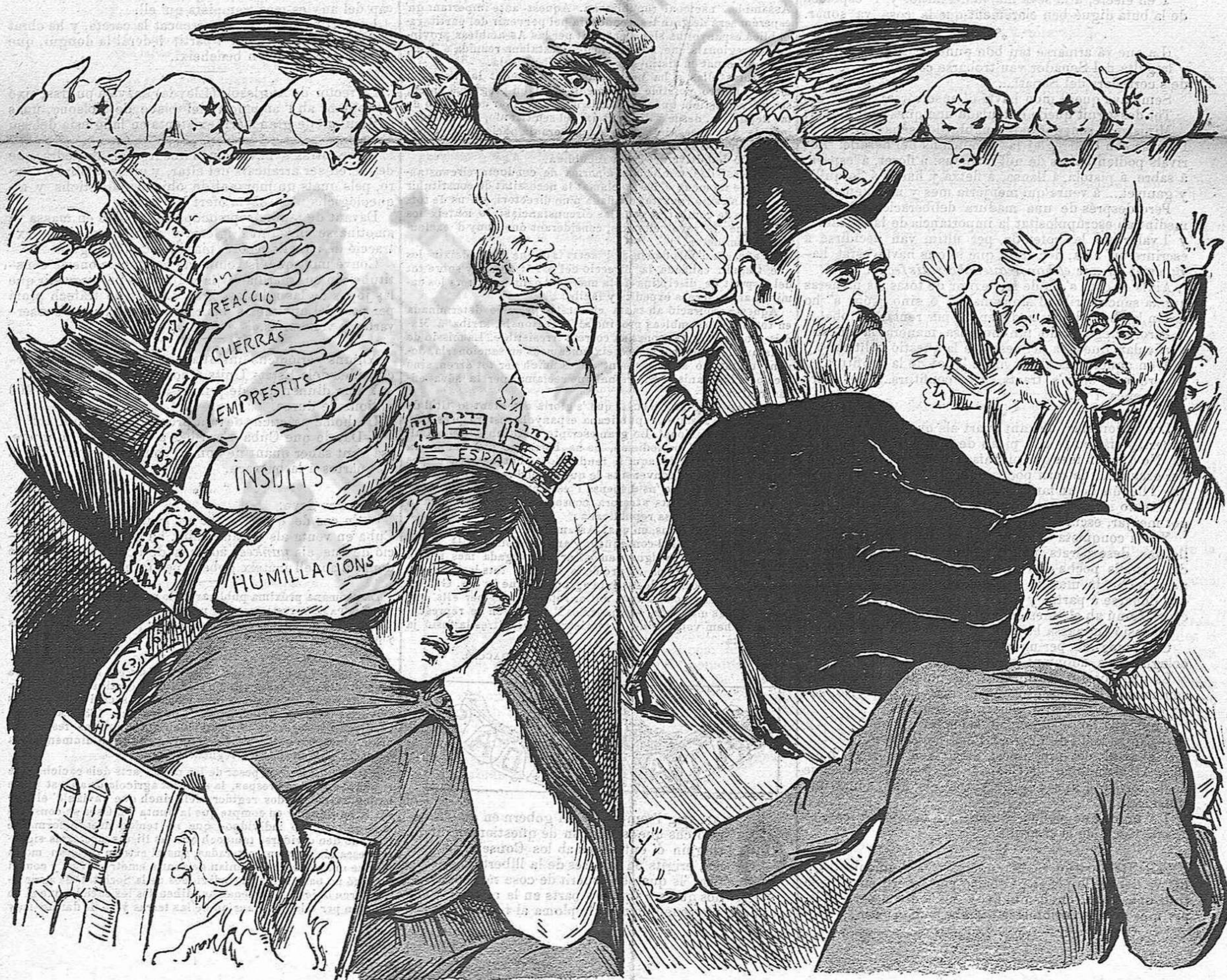
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50

TOT ES SEGONS QUI LAS REB

La pobra Espanya n' està rebent un rengle y ningú diu res...

En cambi per una que 'n donan á un senador fusionista, sembla que 'l mon s' enfonzi.

¡BUFA!

A diplomàtica bofetada del Duch de Tetuán sobre las galdas del senador Comas ha ressonat per tot Espanya y pel mon enter... Y no sols ha ressonat, sino que ressona encare, y l temps que, segons sembla, ha de durar aquest ressó!

Se van cumplint las profecias. Los fets demostran que tenian rahó de sobra 'ls que deyan:

—La política de la restauració ha de acabar a bofetadas.

Ja hem arribat, donchs, al principi del fi.

Y ara que vajan dient los monàrquichs que 'ls republicans no 'ns enteném; qu' en algunas de nostras reunions s' arma cada escándol y cada serracina que tremola l credo. Podrá ser que alguns miserables assalariats pels nostres implacables enemichs, se complaquin en ficar la bruixa al camp republicá; pero la veritat es que may, durant lo período agitadíssim del '73 va veures l' espectacle de un ministre estampant los cinch dits sobre la cara de un avi de la patria.

Havía de ser lo Duch de Tetuán, lo ministre d' Estat, el que dongués lo primer exemple posant en vigor de tal manera las bonas formas diplomáticas.

Y en quina ocasió?

Quan lo Senat dels Estats Units, per correspondre á las inverosímils complacencias del govern espanyol, acaba de aprobar l' otorgació de la beligerancia als insurrectes de Cuba.

No sembla sino qu' entre D. Anton y l' de Tetuán, tan bon punt arribá á son coneixement la desagradable noticia, s' entaulés lo següent diàlech:

—Mestre—diria l' primer—aixó si que no m' ho esperava!

—Ni jo, tampoch—contestaria l' altre—

—Es necessari pendre una resolució... ferne alguna que soni...

—Alguna que soni... Déixiho á la méva ma!

Y en efecte, á la séva má vá deixarho, y l' espetech de la bufa digué ben clarament que la cosa va sonar.

La que vá armarse tan bon punt la má del ministre y la galda del Senador van trobarse casualment en un dels corredors del Senat!...

Semblava que l' món havia d' ensorrar-se.

Tot desseguit queda entaulada una qüestió d' honor. Ministre y senador van nomenar los seus padrins ab l' encàrrech d' arreglar las condicions del desafio. Los rivals podían batras de mil maneres: á floret, á espasa, á sable, á pistola, á llansa, á fletxa y hasta á forquilla y ganivet... á veure qui menjaria mes y mes depressa.

Però després de una madura deliberació, pesant y medint ab escrupulositat la importancia de las paraulas y l' valor de la bofetada, per últim van decidir-se á escriure un' acta, declarant que lo que havia estat havia estat, y que el honor quedaba satisfecho.

Aixís es com s' ha de fer: evitar de totas las maneres que la sanch arribi al Manzanares, ó sino com s' ho farian las bugaderas madrilenyas per rentar la roba!...

Però, arreglada de tan honrosa manera la qüestió particular, quedava per resoldre la qüestió política.

Y en aquesta es ahont hi ha l' pot de la confitura.

Perque de aixó s' tracta... de confitura... de veure qui hi suca l' pa.

Los fusionistas, deixant apart als que tenen lo ronyó cubert, ja fa temps que pican de peus y ballan de gana. No quedan mes que piltrafas y desetzos, molts ossos per escurar... de carn poca y dolenta... No queda mes que l' llepúm de un fartori que fa vintidós anys que dura. Pero no importa: qui té fam de tot ne fa plat: qui no pot menjar, escura.

Y á la conquesta de aqueixas tristas escorriallas se llensan desesperats, prenent peu de la célebre bofetada. Aquells pochos que no volían lo poder de cap manera, inclús lo mateix Sagasta, no han pogut menos que donarse á partit, y avuy, per companyerisme fan causa comú ab els mes endarrerits de caldo.

La fusió en massa ha adoptat una actitud enérgica.

Com moguda per un resort s' ha retirat dels cossos colegisladors, adoptant lo retraiment.

Es una qüestió de dignitat. La bofetada rebuda pel seu company Comas, els ha arribat gal cor? No, senyors: els ha arribat á la boca del ventrell.

Un d' ells ho deya fent un calembur gracios:

—No se trata de Comas? Pues comerémos.

Y al assalt del presupost dirigeixen las sevas baterias. Al abandonar lo Congrés, y l' Senat, juran que no hi tornarán fins que D. Anton els haja donat una satisfacció.

Y l' única que poden admetre en lo present cas, es la satisfacció de la carpanta.

Pero l' Mónstruo no s' rendeix, ni s' humanisa. Un día va llensar lo poder pel balcó per haverli en Silvela tirat una pulla; en cambi avuy no s' dona per entés, per mes que 'ls fusionistas bramín y amenassin.

Abandonén la fábrica de las lleys, declarantvos en huelga? Bon vent y barca nova. Esquirols no tinch ni 'n necessari: per fer marxar las máquinas y 'ls telers de las lleys me bastan los conilletes de guix de la majoria. Ab ells ne tinch prou per anar á Roma per tot, sense gastar tanta saliva, com si hagués de respondre als vostres discursos oposicionistas de camama. Ells m' absoldrán de totas las extralimitacions comesas durant l' interregne parlamentari. Ells m' investirán de tots los poders, de totas las confianzas hagudas y per haver. Me donarán facultats per plantejar reformas á Cuba ó per suprimirlas, á la mida del meu gust; per contractar empréstitos y gastarlos com millor me sembli; per fer lleys entregant als rigors dels consells de guerra, als periodichs de oposició. Jo soch l' amo y jo mano. La ma del Duch de Tetuán no basta per retreudar sobre las galdas del primer que xisti, 'ls soberans decretos de la meva omnipotencia.

Tal es avuy, l' estat polítich de la qüestió. A tals individus, tals resultats.

Ni 'ls uns ni 'ls altres se recordan del país que agonia víctima de las miserias dels homes de la restauració. Bé n' ha rebut la pobra Espanya de bofetadas, sense que may cap home públich de las tayfas gobernants, s' haja alsat plé de indignació en la seva defensa. Tots pensan ab ells, ningú s' recorda de la patria desolada.

L' empobreixen, l' humillan, el desangran, y l' poble espanyol sempre manso, tot ho soporta sense exhalar una queixa.

¿Qué fas infelís?...

¿Cómo no reparas que l' Duch de Tetuán t' ha donat l' exemple?

¡Anímat! Alsa l' bras y pega... y ja veurás quina escampadissa de farsants revolcantse per terra per no aixecarse'n may mes!

P. K.

L' ASSAMBLEA NACIONAL REPUBLICANA

Lo día 30 del actual inangura á Madrid las sevas sessions l' Asamblea nacional republicana. Aquest acte important qu' esperém ser de gran trascendencia pel porvenir del partit republicá espanyol ha sigut precedit per las Assembleas provincials y regionals, que, á imitació de la catalana reunida á Reus, s' han efectuat en distints punts de la Península.

En totas ellas s' ha proclamat unánimement la fusió del major número possible d' elements, baix un programa únic, senzill y práctic, que asseguri la marxa regular del govern de la República, desde l' dia mateix del seu triump, y l' compromís de sometres al fallo de la soberania nacional, en Cortes constituyents sincerament elegidas, per lo que respecta á l' organizació definitiva del Estat republicá.

En totas ellas, també com á norma de conducta circunstancial ó de moment, s' ha proclamat la necessitat de constituir una organizació robusta, confiada á un directori, y l' us de tots los medis de combat, segons las circunstancias: lo mateix los legals que 'ls revolucionaris, considerant que l' un y l' altre s' se completan.

L' eficacia d' ells depén de l' acert ab que procedeixen los que tinguin confiada la direcció del partit únic, y sobre tot del esperit de disciplina de la massa. Anant units tots los camins han de sernos expeditos y fàcils.

Aquesta aspiració ab tanta claretat y precisió determinada en totas las Assembleas provincials y regionals, arriba á Madrid robusta y forta, com una corrent irresistible. La missió de l' Asamblea nacional consisteix únicament en sancionarla, donant unitat, no al pensament qu' es únic per tot arren, sino mes bé á l' organizació nacional que reclama, per la séva eficacia realisació.

LA CAMPANA DE GRACIA, que s' gloria ostentant lo titol de decana de la premsa republicana espanyola, estarà present á l' Asamblea nacional. Lo gran escriptor polítich Alfredo Calderón, gloria del periodisme, ns ha horrat acceptant la nostra representació. Desde aquí li rendim lo tribut de nostre mes fondo agraïment, convensuts de que no podiam aspirar á major honor que l' que ns dispensa l' escriptor ilustre que tant talent y tantas virtuts atresora, consagrant l' un y las altres á la defensa de la causa republicana.

Al igual que á Reus, en qual Asamblea, estiguerem dignament representats pel conseqüent y antich republicá D. Artur Guasch, avuy hem volgut demostrar una vegada mes nostra fermesa de conviccions en pró de la fusió de tots los grups. Encare que procedim de distinta agrupació que 'ls Srs. Guasch y Calderón, ens considerém millor representats per ells que per nosaltres mateixos. Al confiarlos l' encàrrech de representarnos no hem volgut sino patentisar que nosaltres la fusió ja l' hem feta.

LA REDACCIÓ.

UAN veig l' empenyo del govern en que 'ls periodichs que s' ocupan de qüestions militars, tinguin d' entendres ab los Consells de guerra, erigits en árbitres de la llibertat periodística, 'ls que per esperit de cosa no poden menos que ser jutjes y parts en la mateixa causa, ganas me venen de tirar la ploma al foch.

Pero reflexiono una mica y dich: «Qui tot ho vol, tot ho pert.»

En efecte, la premsa tan necessaria á la vida dels pobles com ho es l' ayre atmosféric als pulmons, té grans medis de defensa contra las exageradas pretensions dels governants.

Si se 'ns arrebatá l' dret de la censura, renunciem al estímulo del elogi, y estaré en paus.

Molts militars deuen las ventajitas obtingudas en la seva carrera, á la sollicitud y á las alabansas de la premsa periódica. Molts reputacions tenen sino l' seu origen, la seva base mes sólida en la propaganda dels diaris. Ara bé, ja que se 'ns amenassa ab los rigors dels consells de guerra en lo cas de una censura, amenassém nosaltres ab lo silenci mes absolut sempre que s' tracti de tota empresa militar.

Ja veurás com 'ls que preparan la reforma del Códich, demanarán capitulació.

Crech que l' obra del govern es aghena als sentiments generals del exércit.

Ab mes motiu, si s' fes lo que proposo, acudirían los militars al ministre de la guerra demanantli que desistís del seu projecte.

Los que no reculan ni davant de la mort, menos encare han de recular davant de las lletras de motllo.

Lo partit federal de Vilanova y Geltrú ha expulsat de la seva comunió al arcalde Pau Soler Rovira, á un dels seus consellers áulichs Manuel Tomás y Pruell, y als factors de las tupinadas asquerosas efectuadas en las últimas elecciones Florenci Oliver, Joseph Casanyas, Francisco Mestres Tortosa, Joan Serra Reventós, Joseph Masana y Felix C. Puig. Aquest últim es pare polítich del divino Vallés.

Tots aquests subjectes ab la máscara republicana han sigut los auxiliars mes desahogats que ha tingut l' Herreu Pañtorillas á Vilanova. En las últimas elecciones s' excediren de tal manera, que avants de comensar la votació, las urras ja estavan plenas de candidaturas. Demostraren ab aixó que qui va ab un trampista, al cap del any es mes trampista qu' ell.

Lo partit federal els ha arrencat la careta, y ha obrat molt santament. A qui l' partit federal la dongui, que en Planas y Casals li beneheixi.

Lo rector de Anglesola (Lleyda) anava á purriss, aixó sí, contant ab l' anuencia del bisbe de Solsona, unas antiguitats de gran mérit existents en la iglesia del seu carrer.

Entre altres s' hi contavan uns frontals de pedra, que degueren ser arrancats del altar, y un canalobre de ferro, pels quals un marxant de objectes artístichs y arqueològichs n' hi havia ofert 140 duros.

Davant de tanta despreocupació l' poble en massa va amotinarse invadint l' iglesia y fent impossible l' extracció de aquells recorts piadosos de l' antigó.

Convé molt que 'ls rehins de las poblacions se constituixin en guardia-civils voluntaris per prevenir que las joyas de las iglesias sigan objecte de tráfich profa per part del que mes s' haurían d' esmerar en conservarlas y venerarlas.

Alguns periodichs insinúan la pretensió dels mercantífils dels Estats Units á comprar l' isla de Cuba.

Y fins diuen que de primer antuvi n' ofereixen 400 milions de duros.

Un home práctic, deya á propòsit del assumpto:

—Dat de que Cuba s' arribés á vendre, no m' interessa tant saber quant ne donan, com veure qui s' ficarà 'ls quartos á la butxaca.

Un altre deya:

—En cas de que hi haja un govern capás de cedir Cuba en venta als Estats Units, ha de ser ab la condició de que als yankees ademés de l' isla, se 'ls ha de donar á aquell mateix govern per torna.

La senmana próxima publicarem lo número extraordinari de LA CAMPANA corresponent al mes de juny.

Será extraordinari en tots conceptes: pel text, pels grabats y pel preu. Valdrá 10 céntims.

CARTAS DE FORA.—Ripoll.—S' ha alsat en la Plassa de la Constitució de aquesta vila un monument destinat á perpetuar la memoria de las victimas inhumanament sacrificadas per las salvajes taifas carlistas, lo día 27 de maig de 1839. Ab motiu de aquesta inauguració s' están celebrant animadas festas, las quals comensaren lo día 27 y terminarán demá diumenje. La població está molt concorreguda.

Copsanes.—A pesar de las malas arts dels cacichs que n' han fet de molt crespas, la societat agrícola de aquest poble ha lograt treure dos regidors dels cinch que havian d' elegirse. S' ha de tenir en compte que la Junta del Cens se constituí ilegalment ab individuos que no tenian dret á formarne part; no deu olvidarse tampoch que las llistas electorals sigueren escandalosamente alteradas, fins al extrém qu' eran molts los que ni sabian ahont tenian de anar á emetre l' vot; y com si tot aixó no bastés, alguns individuos de la Societat de agricultors foren objecte de amenassas, dihentlos los cacichs que si no votavan per ells los traurían de las terras y no 'ls darien may

mes cap jornal. En fi, que may s' havian vist tan grans inquitats.

LA MORMA

—No ho entench. —El qué? —El barullo

que á Madrid fa diss s' arma. —¿Per quins cinch sous? —Mira, aquí

tinch un paperot que 'n parla. Segons aquest diari explica, sembla que un dia á la tarde un ministre dels més grossos qu' en el Senat se trobava... El Senat ¿ja sabs lo qu' es? —Prou! Una especie de casa que 's comunica ab las Cortes. —Angela! Veig que no badas. Pues vet aquí que 'l ministre, que no devia estar gayre de bon humor, discutint sobre las cosas que passan, va topá ab un senador, van tenir quatre paraulas y á lo millor, per convéncel ó no sé per quina causa, ¡plaf! me li clava un bolet á la rústica. —¿Caramba!

¿Y 'l senador? —Pots contar; hi va havé allí una agarrada que diu que hasta las parets van quedar-se estupifautas. Pero, ara, vé lo més bo: reboda la bofetada. —El senador, que diu qu' es de la colla de 'n Sagasta, s' ha donat per ressentit, y tant ell com la llopada del tupé ¿sabs que han resolt? —¿No mirar may més la cara al ministre peguissar? —La sortida més extranya que ha acudit may á ningú... Perque, figúrat tú que ara (es una suposició) jo 't vento un revés. Al acte ¿qué farás tú? —Lo que 's fa entre gent que té criansa; te 'l tornaré desseguida, si pot ser millorat.

—¿Angela! Donchs els senyors de Madrid dihen que alló ha d' arreglarse decretant la cessantia del ministre.

—¿Y ara! —Vaya! Volen que aquest plegui 'l ram, deixant la cartera en banda y torpánsen á caseta sense empleo y sense paga. ¿Qué 't sembla?

—Qu' es un bunyol, vaja, que no té sustancia. Si entre la gent de la Riba sempre que hi ha clatelladas ho haguessin d' arreglar aixís, tant se valdria desde ara girar quá.

—Estich ab tú. Si 'l ministre 'l ha clavada al senador ¿qué més pla, en lloch d' encalabrinarse en fer desempleyá á un home, que esperá 'l senadó al altre y restituhiri 'l cop ab els auments d' ordenansa? Donchs no senyó; 'l camí dret á la quenta no 's agrada; volen que al pobre ministre li costi 'l pa, y no descansan bregant en aquest sentit; tant, que hasta 's diu que amenassan declararse tots en huelga si 'l que ho pot fer no 'l despatxa. —Noy ¿vols que aboqui 'l que penso? Pues trobo que aquets camándulas, per més senadors que siguin y ab tot y tenir gramática, en qüestions d' aquest tenor son uns verdaders sabatas. —Vols dir tú que 'ls de la Riba ne sabém molt més, oy? —¿Angela!

C. GUMÁ.

INFORMACIÓ AMISTOSA

ASSIN, passin, senyors. ¿Vostés son... —Els amichs yankees que venim per informarnos de cóm está aixó de 'l isla de Cuba. Sense cap mala intenció, ¿sabs?... —Oh, ya! Ja m' ho figuro. Pues aquí tenen vostés tot el territori á la seva disposició. Preguntin, indignin, es-

drinyin, ensumin, inquireixin, escorcollin... Ja saben que son á casa seva: ningú 'ls posará la menor traba en res.—

Provehits de tan extensa y eficaz autorisació en Lee y en Calhoun comensan l' interrogatori del governador de l' Habana.

—¿A quinas horas menja vosté? —Quan puch; no tinch hora fixa. —¿Cóm se diu el seu sastre? —No me 'n recordo.

Mister Calhoun va apuntant cuydadosament totas aquestas respostas.

—¿Qué n' opina del estat actual de l' insurrecció? —Humit: fa tres días que plou.

—Está bé; ara practicarem una inspecció ocular. Els dos yankees regueixin totas las habitacions del govern civil sense olvidarne ni una. Contan las taulas, las cadiras, els quadros. De repent s' aturan.

—¿Per qué es trencat aquest vidre? —Un tap de gaseosa.

—¿El tren de Guanabacoa, á quin hora surt? —Dintre de mitj quart.

—Donchs nosaltres aném cap allá. Hasta mes veure. Y 'ls dos comissionats s' encaminan al paradero y 's plantan á Guanabacoa en quatre salts.

—¿Es aquí ahont han matat á un dentista que 's deya Ruiz? —Aquí no s' ha matat á ningú, senyors meus—respón l' alcaide de la presó ab molta dignitat.

—¿Ah, no? Donchs, vinga 'l dentista. —No 'l tinch.

—¿Ahont es? —Enterrat al cementiri.

Explosió dels nord-americans. —¿Ve! ¡y deya que no 'l havian matat!... Aquí s' ha comés un crim.

—Aquí no s' ha fet res més que portar á enterrar á un home, que s' ha mort com se moren las demés personas. ¿Qué 's figura que son immortals els dentistas?

—Els nord-americans, casi casi. Ara aném al jutjat. El jutje 'ls reb ab molta cortesia.

—Vostés dirán. —Volém veure 'ls documents referents al dentista Ruiz.

—¡Hola! ¿encare se 'n parla d' aquest bon home? —Y se 'n parlará mentres convingui. Un dentista mort á Cuba es un assumpto que no 's pot abandonar aixís com aixís.

El jutje desfá un plech de papers. —Aquí tenen 'els autos de la causa.

—¿Qu' es aquest topo? —Tinta.

—Pero ¿per qué hi es aquí? ¿Qué tapa? ¿qué encubreix? —Al contrari: destapa y descubreix el poch cuydado del es-

cribent. Una persona curiosa no 'n fá de topos. Mister Lee y Calhoun se miran en silenci... ¡Hum! Aquella explicació del topo no es molt clara. En fi...

—¿Es dir que vosté assegura que 'l dentista va morir de mort natural? —Lo mes natural que pot demanarse.

—No obstant, la seva viuda assegura... —Quan una viuda vol cobrar una indemnisació, es capás d' assegurar ho tot.

—Sense despedirse del jutje, els delegats yankees li giran l' esquena y se 'n tornan á l' Habana, á la Cabaña.

—Buenas ¿Cóm el tractan al pobre Rins Rivera? —Ab molts modos: tothom li diu vosté.

—Pero ¿no se 'l martirisa? ¿no se 'l atropella? ¿se 'l té ben acondicionat? —Magníficament, y hasta ab centinellas de vista.

Al retirarse de la Cabaña en Lee y en Calhoun s' assentan sobre un barril buyt y tenen una conferencia.

—¿Que te 'n sembla de tot aixó? —Que 'ls espanyols son uns bárbaros.

—¿Y del assassinat del dentista Ruiz? —Clar com l' aygua.

—¿Y del estat de l' insurrecció? —Més brillant y més poderós que may.

—Pues cumplim ab el nostre deber. Y arribantse á las oficinas del cable, envian á Mac-Kinley un parte concebut en aquets termes:

«Practica la informació minuciosa. Pot reconeixre la beligerancia dels insurrectes... y la memoria dels espanyols.»

FANTÁSTICH.

LA Cámara de representants de Delahora (Estats Units), dos representants van acordar repartirse una tanda de trompis ab carácter purament recreatiu.

Allá no fan com aquí, que 'ls ministres y 'ls senadors se pegan quan s' enfadan. En aquell país los aficionats á la boxa 's posan de acort per demostrar qui 'n sab mes: esperan que la sessió s' acabi, y nombrant arbitre de la batussa al secretari de la Cámara, en lo mateix saló de sessions se las mesuran.

De totas maneras s' ha de aplaudir la franquesa y 'l desembrás ab que procedeixen ¿vritat?

Una frase de 'n Cánovas: «Laz minoriaz han clavao en zu poltrona al zeñó Duque de Tetuán.»

Está bé: per mí que quedi clavat. Pero clavat per las mans, perque no pugui pegar á ningú mes.

Acaba de publicarse un real decret concedint fran-

quicia de drets de Aduana als llibres litúrgichs que procedents del extranger introduheixin á Espanya 'ls frares franciscans.

Aixó es lo que s' ha de fer: protegir á la industria nacional... y en especial á la Uanera.

¡Tot justament, ara que ab aixó de la beligerancia 's parlava de constituhir un govern nacional, fugir los fusionistas d' estudi!... Vaja, ja no saben ni per quins mars navegan!

¡Y un govern nacional com el que volían fer!... Compost de dos elements: de conservadors y de fusionistas barrejats. Ells sols forman tota la nació.

—¡Ay senyor!—deya un desconfiat—si cada un d' ells per si sol ho fá anar tan malament, figúrinse qué succehiria demá que gobernassin tots plegats!

L' arribada á Barcelona del ex-héroe de Sagunto; va soprar á tothom per lo inesperada.

La veritat es que ni quan va anar á proclamar la monarquía borbónica á la sombra de un garrofer, va proceder D. Arseni ab mes misteri.

Tothom esperava una sorpresa... y total res. L' ex-héroe va anarse'n á Teyá á ferse un tip...

—De taronjas? —No: de novelas de 'n Paul de Koch.

¡Bé li han enviat telégramas desde Madrid, demanantli que hi anés!

«Lo Duch de Tetuán ha pegat al senador Comas»—deya 'l primer.

—Ahí me las den todas!—murmurava l' ex-héroe.

«Los diputats y senadors fusionistas s' han declarat en huelga.

—Tant se val: que prenguin diputats y senadors esquirols.

«D. Anton y jo mateix—li deya en Pidal—li demaném ab molta instancia que vingui lo mes aviat possible, á veure si 'ns arregla aquest tinglado.»

Y D. Arseni esgarrapant las cubiertas de una novela, á tall de tocador de guitarra, canturrejava:

«Una vez me has enganyado que dugas no hi tornarás el plomero del méu casco desde lluny te 'l mirarás.»

Pero D. Arseni: miri que la situació es grave; miri que la cosa pot tenir las mes funestas conseqüencias. ¿No li diu res el cor?

—Si senyor: en aquest moment m' está recitant *La tornada de 'n Titó*:

«Martinas no t' emboliquis: mira que t' farán mal bien.»

D. Arseni está en lo just: héroe escaldat, ab aygua tebia 'n te prou.

Bé n' están de renyits en Romero Robledo y en Silvela. Son un parell de Ciscos que no han armat mals ciscos en lo partit conservador!...

Donchs bé: al trobarse 'l de Antequera sense liberals al Congrès, y al veure que 'l de la daga florentina també volia retirarse, vá passarli 'l brás pel seu, portantlo vulgar no vulgar á la reunió de la majoria.

Diuen vostés que aixó no ho fan sino 'ls gitanos? Donchs s' equivocan: també ho fan los moribundos. L' hora de la mort es l' hora de las reconciliacions.

D. Práxedes: —¡Amigo si que l' ha feta bona. Ab la bofetada, 'l duch de Tetuán, ¿no sab qué ha fet?

D. Anton: —Prou que ho sé: ha fet una cara nova á un amich de vosté.

—No: ha fet encare un' altre cosa: ha esquinat el pacte del Pardo.

—Aixó ray: lo dia que vosté vulga l' enganxarém: lo que sobra son pastetas.

Diuen que 'l fet de ventar una buta á un pare de la patria, entranya una qüestió política.

Ab mes propietat parlarían dihent qu' entranya una qüestió *impolítica*.

Jo no sé de que li serveix lo talent á n' en Cánovas. Ell que ho arregla tot sense reparar en sofisme mes ó menos, molt fàcilment podria deixar terminada ab una mica d' ingeni la ruidosa qüestió de la bofetada.

Li bastava consignar que al caure la má del Duch sobre las galdas de 'n Comas, el primer va obrar sense cap mala intenció y sols ab l' afany de aplaudir las glorias y venturas dels partits restauradors.

Y teoria al canto. Los grans aplausos ja no 's tributan picant de mans: aixó es vell, cursi y passat de moda. Avuy quan un s' entusiasma, aplaudeix sobre las galdas del que té mes á la vora. Aquesta es l' última paraula de la novetat, de la distinció y del *chic*.

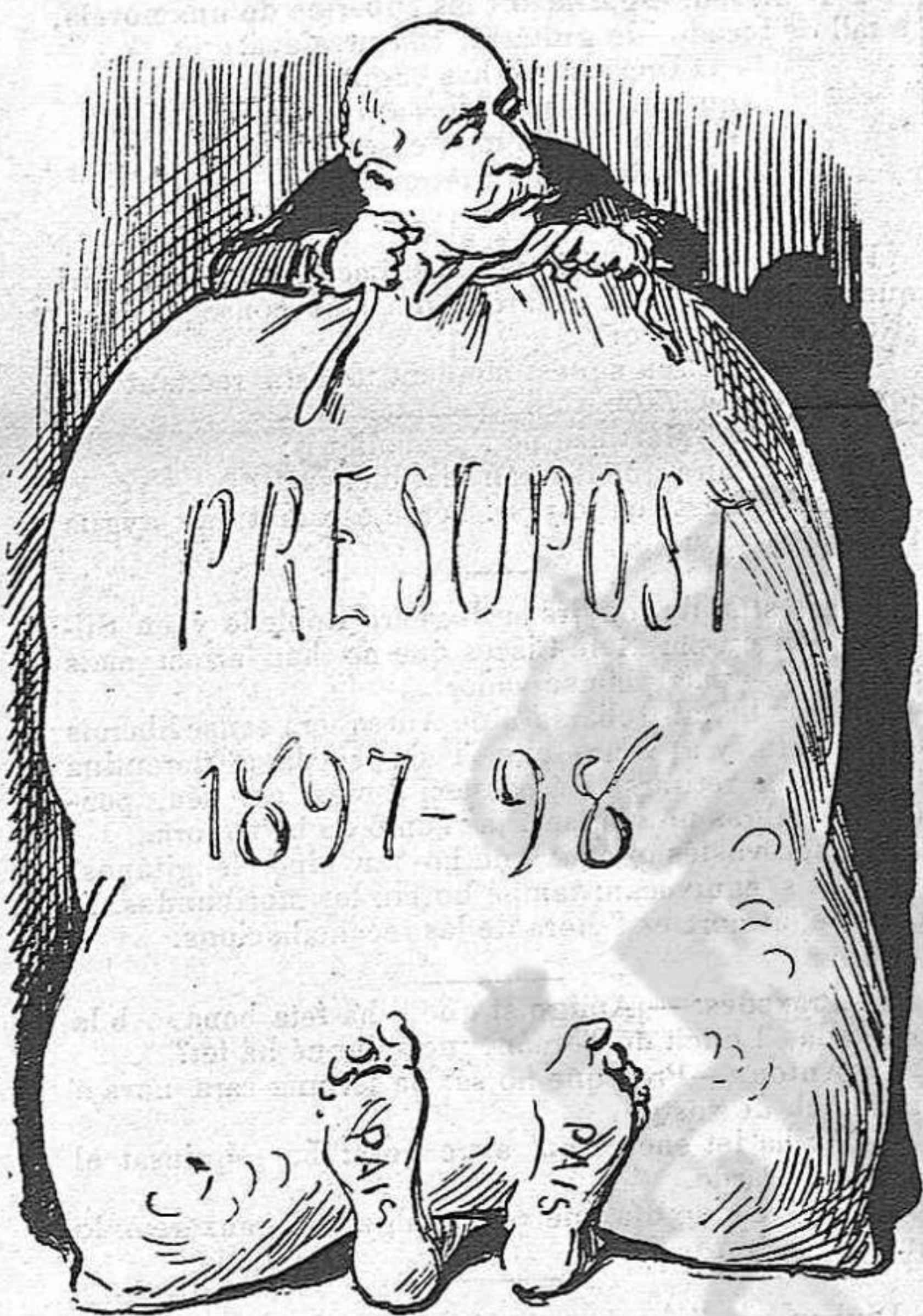
Lo de la beligerancia, diu que á n' en Cánovas el té molt tranquil.

Hasta assegura que será millor per nosaltres, perque aixís podrém reprimir ab més desembrás las expedicions piráticas enviadas á Cuba desde 'ls Estats Units.

ACTUALITATS

La Puput dels generals.

Ja n'hi tiran un altre á sobre y de aquest si que no se'n aixeca.

De lo qual ne resulta que 'ls senadors tocinaires pensantse fer un favor als tigres de la manigua, encare 'ls infereixen un perjudici.
Son una colla de burros. Quan se volen senyar, se treuen els ulls.

Y fins ara ho han fet sempre aixís.
Quan lo govern nort-american 'ns venia amiatat, era precisament quan mes ens perjudicava.
Ara que 'ls senadors se proposan protegir als mam-bissos reconeixentlos la qualitat de beligerants, no ho duptin: els reventarán.
Tal es lo criteri del nostre sapientíssim Bismarck.

Y ja veurán si s'arriba á perdre l'isla, com encare trobará arguments optimistas per consolarnos y seguir governant.

Fará com aquell que sentint queixarse á un amic seu de que un caball de pura sanch que havia comprat per 500 duros, se li havia mort casi de repent, li digné:

—Alégrate'n: mes val perdre 500 duros que la vida.
—Que la vida? No t'entench...
—Sí, home, perque qui t'heu dit que un caball tan fogós, al montar-lo no t'hagués tirat per las orelles, ó que al passar per darrera d'ell á la quadra, no t'hagués ventat una cossa, estrellante contra la paret?

Dirán que aixó es absurdo.
Donchs baix aquest punt de vista ja fá molt temps que mira 'l govern la qüestió de Cuba.

Cassat al vol el día de l'arribada á Barcelona del ex-héroe de Sagunto.
—May dirian perque ha vingut D. Arseni.
—Que se jo, pobre de mi!
—No mes que pel gust de passar per sota l'arch de la Porta de la Pau. Al sortir de la estació, jo mateix vaig sentir com ho deya al cotxero: —«Tira noy, que no haig de ser menos jo que 'n Polavieja.»

—Que no ho sabs qu' es mort en Gurri?
—Pro qué dius?
—Demá á las sis
l'acompanyo al cementiri.
—Si 'm dius ahont viu també hi vinch.

J. SANTAMARIA VINYALS.

—Pare, preguntá una nena—
¿qu' es aixó que 'n diuen freres?
—Una peste molt dolenta
que 's menja todas las favas.

FELIONS PETIT.

En un tranvia.
—Guillém!
—Hols, noy, vist no t'havia.
—Ja ho suposo. ¿Cóm aném?
—Ja ho veus: aném en tranvia.

UN OLOTÍ.

A la geperuda Flora
una noya molt pitera
li va dir: —Adiós, senyora
geperuda per darrera
L'altre respongué cridant:
—Adiós; y que tan debó
t'arriues á veure jo
geperuda per davant.

MANEL T. Y A.

A L'INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—A-be-ce-da-ri.
- 2.ª MUDANSA.—Pauli.—Palau.
- 3.ª TERS DE SILABAS.— CA NO A
NO GUE RA
A RA NA
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—Lo mas perdut.—Feliu y Codina.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Com més nassos, més forats.

Han endevinat las cinch solucions, los ciutadans Pau Piu, M. Marrech, J. N. T. y Un Saragatero; n'han endevinadas 4. Un agregat, Borrimba y L. S. Molist; 3, R. P. y Montanya; Maria Sola, Un catalanista y Pep de la Guia; 2, Xarigotero y 1 no més Soledad ay Soledad y Melitón Ruiz.

ENDEVINALLAS

XARADA

Terea ma estimada, ahir,
vaig darli un tant fort primera,
que la seva dos-tercera
desde 'l quarto 'm va sentir.
Donchs per xó, que no es cap mal,
va tractar'm pitjó que un gos.
—Ets un pilló, un murri.—Y vos
sou una mala total.

ENR'CH BAUSA.

ANAGRAMA

De l'escola en lo total
del cor de la Catedral
una tot de molt valor
vaig perdre de un anell d'or.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

ROMBO

Sustituir los punts per lletres de manera que llegidas vertical y horizontalment donguin: Primera ratlla: consonant.—Segona: Regió de Africa.—Tercera: Temps de verb.—Quarta: Carrer de Barcelona.—Quinta: Idem.—Sexta: Partit polítich.—Séptima: Fruyta.—Octava: moneda.—Novena: Consonant.

MANSELLE PIPÍ.

SOBRE-ESCRIT

A LA SETA. D.ª
EMILIA M. SOLÉ PONCE
OLOT

Formar ab aquest sobre-escrit lo títol de un aplanit drama castellá.

L'HOME DELS NASSOS.

GEROGLIFICH

X
I III
L I I

«Prop de Vich y en la montanya»

N. N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Sach de mal profit, Barrabám III, Just Jeremías, B. Espiralt, Un polítich, Crach, José M. y R., Mirinyach, J. B. Barbé y N. Noguera:—Lo qu'envian aquesta semana no fá per casa.
Ciutadans Joseph Santiago, R. Maricel, Hortelá de cal Falguera, Rigau, Melón Cansado, Noy de Tona, J. de M. Andreu, J. B. V., J. Salamanqui, Jonet de la Barca, J. Aubert M., Lluís Eibé, Tap de Suro Vilafranqui, y Anton Carrasca:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
Ciudadá J. B. Assessina-versos: Es molt fluix.—Lluís G. Salvador: Está bé: ho publicarém.—A. Rosés Maristany: De copias no n'admetém.—F. Leporace LI.: Queda acceptada la poesia.
—P i M.: Aquest género decadent ens resulta molt carrinció.
—Carriguirí: Va bé.—Leonor Argelá de M. Idem.—Amich dels Ancells: Es fluix.—Félix Cana: N'admetém una: la titulada 'l'afició de 'n Borni: lo demés no 'ns va.—Ros: Está bé. La aceptación de lo que 'ns proposa depén del mérit de lo que 'ns enviahi.—Buy de Gorch: Queda acceptada la poesia.—Timbaler del Noya: Idem las de vosté.—Julian T.: En cambi las que vosté ens envia no poden anar ni ab rotas.—P. B. Pairet: Es fluix.—Jumera: L' article queda acceptat.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

AVIS.

Dissapte dia 5 de Juny sortirá número EXTRAORDINARI

DE LA CAMPANA DE GRACIA

3 planas de ilustració y text. Preu 10 céntims.